

Arrest

nr. 275 241 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO
KOKOLO
Du Baudet straat 2/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2022.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers betoog dat hij niet beschikt over de nationaliteit van Congo, en vrees heeft om naar de RDC of Zuid-Afrika terug te keren. Bij arrest met nr. X van 15 januari 2021 werd verzoekers beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker volhardt dat hij niet beschikt over de nationaliteit van Congo, dat hij daarom niet terug kan, en dat er altijd oorlog. Ten opzichte van Zuid-Afrika volhardt hij dat daar xenofobie heerst en dat hij er zal worden gearresteerd. Verzoeker legt geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn

geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker de verklaarde problemen niet aantoont.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt vooreerst dat hij niet over de nationaliteit van Congo beschikt, en dat het aan de commissaris-generaal was om een onderzoek in te stellen bij de Congolese en zelfs de Zuid-Afrikaanse autoriteiten om hierover duidelijk te verkrijgen. Hij stelt dat het voor hem niet meer mogelijk is over materiële bewijzen te beschikken.

Verzoeker stelt vervolgens dat de vaststelling dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België pas na enige tijd heeft ingediend, geen verband houdt met de ernst van de beschreven vervolging. Hij stelt de tijd genomen te hebben om zijn verzoek via de officiële weg in te dienen. Ook het feit dat zijn echtgenote zwanger is geraakt zou hier mee te maken hebben.

Betreffende de vrees voor xenofobie in Zuid-Afrika verwijst verzoeker nog naar enkele rapporten die dit zouden aantonen, en zou het logisch blijven dat verzoeker zou gearresteerd worden bij een terugkeer nu de Zuid-Afrikaanse autoriteiten impliciet betrokken zijn bij de 'gewraakte feiten'.

Betreffende de veiligheidssituatie in Congo verwijst verzoeker naar een aantal rapporten omtrent de situatie in Congo, dat zou aantonen dat het niet veilig zou zijn voor verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog op geen enkele manier ingaat op de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, waar bovendien de relevante passages uit het supra vermeld arrest van de Raad worden aangehaald. Het gaat om de volgende motieven: "Aangaande uw verklaringen dat u niet beschikt over de nationaliteit van Congo (VVV, vraag 16) gaat u echter voorbij aan het oordeel van de RvV: "Indien verzoeker volhoudt geen nationaliteit te hebben, kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat dit niet aannemelijk is en evenmin wordt ondersteund door concrete bewijzen. Verzoeker ontkent de Congolese (RDC) nationaliteit te hebben hoewel hij verschillende stukken voorlegt waaruit het tegendeel kan blijken. Een persoon die verzoekt om internationale bescherming heeft nochtans de plicht volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat verzoeker waarheidsgetrouw en oprecht is, quod non in casu" (arrestnr. 247.569, p. 7). Aangaande een vrees voor vervolging bij een terugkeer naar de RDC oordeelde de RvV dat: "Wat Congo (RDC) betreft, blijkt dat verzoeker dienaangaande op het Commissariaat-generaal louter aanvoerde dat hij er niemand heeft, dat hij problemen zal hebben met de taal, dat het er niet gemakkelijk zal zijn om een job te vinden, dat er een gebrek aan structuur of wet is omwille van de oorlog (notities, p. 28), en op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel liet optekenen dat hij nooit in Congo (RDC) gewoond heeft, geen documenten van Congo (RDC) heeft en het land niet kent (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). De Raad merkt echter op dat verzoeker hogere studies deed aan Vaal University (notities, p. 7), onder meer als veiligheidsinspecteur (notities, p. 8) en als opleider in enkele scholen werkte (verklaring DVZ, p. 6), in België Frans geleerd te hebben (notities CGVS, p. 17) en ook het Engels machtig is. Bovendien bleek verzoeker wél voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich aldaar in een de gemeenschap te vestigen. De Raad kan derhalve geen vrees voor vervolging ten aanzien van Congo (RDC) aannemen" (arrestnr. 247.569, p. 8). De RvV gaat verder en stelt "Dat verzoeker in werkelijkheid geen internationale bescherming behoeft, noch ten aanzien van Zuid-Afrika noch ten aanzien van Congo (RDC), blijkt tevens uit de vaststelling dat hij in september 2017 toekwam in België (notities, p. 21), maar pas in maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker pas een verzoek indiende toen zijn vriendin zwanger werd en ze de bijbehorende (medische) kosten niet konden dragen en zijn ooms hem aanraadden asiel aan te vragen, bevestigt dat

verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Verzoeker koos er duidelijk bewust voor om bij aankomst in België geen internationale bescherming aan te vragen, hoewel hij toen immers reeds op de hoogte was van de asielprocedure, zoals blijkt uit de door hem voorgelegde "Asylum Seeker Temporary Permit", op 26 september 2016 afgeleverd te Pretoria, Zuid-Afrika. Verzoekers handelwijze is strijdig met artikel 39/46, § 4, d) en is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid" (arrestnr. 247.569, p. 8-9). Omtrent uw verklaring dat u Zuid-Afrika, uw land van gewoonlijk verblijf, verlaten heeft omwille van xenofobie (VVV, vraag 16) kan nog worden opgemerkt dat de RvV oordeelde dat: "Volledigheidshalve kan de Raad de bestreden beslissing evenwel bijtreden waar gesteld wordt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij in Zuid-Afrika systematisch vervolgd werd omwille van zijn vreemde herkomst, gezien (i) hij zelf stelde dat hij gevisieerd werd door één bepaalde persoon die hem meermaals aanviel, maar dat hij niet wist waarom (notities, p. 21-23); (ii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in Zuid-Afrika "xenophobia is 'reserved mainly for poor black foreigners' from Africa" en dat "incidents of xenophobia generally were concentrated in areas characterized by poverty and lack of services", terwijl verzoeker hogere studies deed, een basketbalbeurs kreeg om deze studies te financieren, meerdere (kwalitatieve) jobs had, aangeworven werd door de stadsautoriteiten van Johannesburg, professioneel basket speelde in grotere teams op hoog niveau, hij niet bij zijn teamgenoten in het baskethuis woonde maar een eigen woonst huurde en dat ook zijn vriendin een hoogopgeleide professioneel atlete is en meer geld dan hem verdiende (notities, p. 4, 6-8, 26, 31); (iii) uit zijn visumaanvraag blijkt dat hij woonachtig was in (...), zijnde een betere buurt in de ruime omgeving van Johannesburg; (iv) bepaalde incidenten in 2017 koppelde aan zijn verblijf in de buurt van de universiteit (notities, p. 26) terwijl hij volgens de visumaanvraag toen in (...) woonde, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt" (arrestnr. 247.569, p. 7-8). Uw verklaring dat uw vriend E. B. aangevallen werd door de groep waarmee u problemen had (VVV, vraag 18) heeft betrekking op de eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek en kan het voorgaande niet wijzigen. Aangaande uw verklaring dat u in Zuid-Afrika gearresteerd zal worden omdat u naar België reisde met valse documenten (VVV, vraag 16), maakt u dit niet aannemelijk. Immers, in het kader van uw eerste verzoek maakte u het niet aannemelijk dat u met een vals paspoort naar België reisde, wat bevestigd werd door de RvV (arrestnr. 247.569, p. 7). U haalt eveneens uw zoon L. aan als een reden waarom u niet kan terugkeren naar de RDC, dan wel Zuid-Afrika. U verklaart immers dat zowel uw vrouw als uw zoon niet met u naar de RDC kunnen gaan en terug moeten keren naar Zuid-Afrika (VVV, vraag 16). Dienaangaande oordeelde de RvV "De kopie van de geboorteakte van L., door verzoeker voorgelegd op het commissariaat-generaal, zou zijn zoon betreffen die in België is geboren (notities, p. 18), maar verzoekers vaderschap kan uit deze akte niet blijken en is overigens niet relevant in het kader van bovenstaande conclusies" (arrestnr. 247.569, p. 9). Op datum van 27 april 2021 blijkt daarenboven uit het rijksregister dat u niet vermeld wordt als vader. U hebt bijgevolg geen officiële band met dit kind."

Verzoeker beperkt zich dan ook tot het opnieuw steunen op zijn asielmotieven die reeds zijn aangehaald en verworpen in het kader van zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming. Betreffende de nationaliteit van verzoeker wordt gesteld dat verzoeker het tegendeel niet aantoonst met concrete bewijzen. Betreffende de vrees voor vervolging in Congo blijkt uit het persoonlijk onderhoud niet dat er sprake is van vrees voor vervolging, waarbij inderdaad wordt vermeld dat van een verzoeker mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna een aanvraag in zou dienen, wat in casu pas na enige tijd is gebeurd. Betreffende de aangehaalde xenofobie in Zuid-Afrika wordt besloten dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij daar systematisch werd vervolgd omwille van zijn vreemde herkomst. Betreffende zijn vrees voor arrestatie in Zuid-Afrika wegens het reizen met valse documenten, blijkt reeds uit het onderzoek naar zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming dat hij dit niet aannemelijk heeft gemaakt. Tot slot, betreffende de veiligheidssituatie in Congo blijkt uit de aan het administratief dossier bijgevoegde informatie dat er in de stad waar een groot deel van zijn familie verblijft, geen sprake is van significant geweld en dat de situatie er over het algemeen stabiel is. Verder slaagt verzoeker er niet in het bewijs te leveren van persoonlijke omstandigheden of gebeurtenissen waardoor verzoeker een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven op persoon bij terugkeer. De Raad besluit dan ook dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van zijn motieven, of het louter niet akkoord gaan met de motieven in de bestreden beslissing zonder hier op concrete wijze op in te gaan, wat uiteraard niet volstaat. Het betoog van verzoeker maakt dan ook geen nieuw element uit in de zin van Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker tot slot nog stelt dat hij recht heeft op erkenning in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad dat verzoeker hier niet dienstig naar kan verwijzen, nu de bestreden beslissing op grond van Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is genomen, waarbij het aan verzoeker is op nieuwe elementen of feiten aan te brengen die de kans aanzienlijk groter

maken dat verzoeker als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt..

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2022, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met de volgende stukken: een Belgische geboorteakte, een vraag van de raadsman aan de Congolese ambassade van 14 mei 2019 en twee attesten van de ambassade van 24 juli 2018 en 26 februari 2019 waarin wordt meegedeeld dat de ambassade in de onmogelijkheid is om verzoekende partij een attest van Congolese nationaliteit af te geven, een verzoekschrift om als staatloze erkend te worden en een vonnis van de familierechtbank te Luik van 1 oktober 2021 waarbij verzoekende partij als staatloze wordt erkend.

Nu verzoekende partij formeel als staatloze is erkend, verwijst zij naar Zuid-Afrika als haar land van gewoonlijk verblijf. Zij klaagt de xenofobie en discriminatie aan ten aanzien van Afrikanen van Congolese origine, hetgeen een gegeven is van algemene bekendheid en in landenrapporten wordt vermeld. Zij kan er niet veilig naar terugkeren daar er sprake is van moorden, massale aanvallen en geweld ten aanzien van Afrikaanse migranten. Verzoekende partij wijst erop dat zij in België is geboren.

4.2. Er dient rekening te worden gehouden met die nieuwe gegevens, in het bijzonder wat betreft de erkenning van verzoekende partij als staatloze. Het heeft immers een grote impact op en maakt een wezenlijk nieuw element uit in het kader van (de beoordeling van) verzoekende partij haar huidige volgend verzoek om internationale bescherming. Er dient dan ook omzichtig te worden omgesprongen met die nieuwe informatie, die mee in overweging dient te worden genomen teneinde verzoekende partij haar situatie te kunnen inschatten, en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet

bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES